

[Sigsgaard.]

kommuner, der vil være moderne og give borgerne en virkelig god service. Det er ikke tanken med vort forslag, at vi vil forhindre hverken svømmehaller eller ridestalde, eller hvad man nu kan finde på rundt omkring i kommunerne, slet ikke. Kommunerne skal have så mange penge til rådighed, at de får noget tilovers. Arbejder de effektivt, og har de ikke få for mange folk siddende på kommunekontorerne, får de meget tilovers. Bruger de pengene galt, og går medarbejderne og falder over hinanden, ja, så bliver der kun lidt tilovers, og på den måde skal borgerne nok skælde ud, hvis det sidste skulle ske, i modsætning til i dag, hvor interessen for kommunalpolitik og kommunale forhold i det hele taget jo er yderst begrænset: ikke bare her i folketinget, men også udenfor, og hvor den vil blive mere begrænset med de store kommuner, vi har, hvis vi ikke gør noget ekstraordinært, og vort forslag kan måske nok kaldes noget ekstraordinært. Forslaget vil altså gøre folk mere interesseret i kommunalpolitik, og det er en meget væsentlig ting for os.

De penge, som kommunerne har tilovers, når året er omme, skal de efter forslaget fordele med lige store beløb til alle i kommunen, både børn og voksne, både store skatteydere og dem, der slet ingen skat har været i stand til at betale. Alle får de lige meget, og derved får vi endnu mere udligning, og vi ønsker ikke at lægge skjul på, at vi også ud over udligningen mellem fattige og rige kommuner ønsker en mere generel økonomisk udligning mellem de forskellige indkomstgrupper fremmet.

Hr. Krog Hansen fra SF gjorde nogle bemærkninger om, at vi jo her havde valgt samme opskrift, som SF havde valgt sidste år, da SF skitserede et tilsvarende forslag, og at han derfor håbede, at vi ikke havde haft for meget arbejde med det. Faktisk forholder det sig sådan, hvad jeg tror hr. Krog Hansen ved, at skal et oppositionsparti udarbejde virkelig gennemarbejdede forslag — og jeg tillader mig at påstå, at vort forslag virkelig er gennemarbejdet — så kræver det et meget stort arbejde. Der kan nemt gå både et og to år med det, og vi har faktisk arbejdet med det i længere tid, og det har ligget færdigt i meget lang tid, og det kom os derfor yderst tilpas, at hr. Krog

Hansen, kort efter at vi havde afsluttet vort arbejde med forslaget her, fremsatte nogenlunde tilsvarende tanker her i folketinget, og at vore partier altså på det punkt er nogenlunde enige. Jeg bruger udtrykket nogenlunde, fordi der jo alligevel er en væsentlig forskel, og jeg tror, jeg skal gøre et par bemærkninger om, hvad jeg her vil kalde den lille forskel.

Den lille forskel er jo, at vi arbejder med dette persontilskud, vi arbejder med dette system, hvorefter kommunerne skal have stillet et rigeligt beløb til rådighed, mere end de har brug for. Det tror vi er den lille forskel, der betyder den store forskel, nemlig at kommunerne efter forslaget, som vi har fremsat det, vil få deres selvstyre i dag udvidet, medens vi er en smule bange for, at de, såfremt man gennemfører forslaget uden denne lille forskel, denne lille tilføjelse, i hvert fald ikke vil få mere selvstyre, end de har i dag, måske endda lidt mindre, det skal jeg ikke kunne vurdere. Jeg er derfor glad for, at hr. Krog Hansen sagde, at han meget gerne ville overveje denne lille forskel, og at den måske ville vise sig at være meget fornuftig. Jeg håber, der bliver lejlighed til det i udvalget, og at ikke bare hr. Krog Hansen, men udvalget som sådant vil overveje dels forskellen, dels forslaget i sin helhed.

Kommunerne får mere selvstyre, fordi de selv kan bestemme, hvad de samlede midler skal bruges til, dog sådan at visse minimumskrav overholdes. I dag former statens indgreb over for kommunerne sig jo i almindelighed sådan, at staten kommer og giver kommunerne én i nødden, hvis de ligesom går for vidt, og hvis de går for hurtigt frem og måske bruger for mange penge, og amtterne har tidligere gjort det samme. Hvis nogle kommuner var særlig progressive osv., har det været svært for dem at vinde frem. Der vil vi gerne have at statsindsigten med kommunerne i fremtiden i højere grad kan indskrænkes til at gå på en kontrol med, at visse minimumskrav overholdes, at ikke nogle kommuner benytter den vældige frihed til selvstændigt at disponere, som de vil få efter vort forslag, til at underforsyne befolkningen med nødvendige sociale goder, f. eks. uddannelsesmæssige goder osv. Der må ligge nogle minimumskrav fra lovgivningsmagtens side, så vi ikke kommer ud for nogle underudviklede, socialt eller uddan-